

הסטן הרביעי במשפחה

יום אחד ישבו בביתן האמא, אביבה סטן, בתה, טלילה סטן, ותינוק יפהיפה, בן שנה וחצי, שהם עור ומוארך עיניים, ששיחק לרגליהן.

האמא של אביבה סטן, כלומר, הסבתא של טלילה סטן, באה באותו יום לביקור בבית, והתינוק שבה את ליבה.

„איזה ילד חמוד!“ התלהבה הסבתא, „איזה עיניים! איזה פרצוף! איזה מבט!“ „גו, מה דעתך, סבתא?“ שאלה אותה טלילה, „היית רוצה נין כזה?“

הסבתא הסתכלה בבוו על הנכדה שלה ושאלה: „מי יעשה לי נין כזה, אולי את?“ ואז גילו לה האם והבת שהילד הקטן הזה הוא באמת נין שלה, בנה של נכדתה, טלילה סטן.

מי לא מכיר את אביבה סטן? העיתונאית היפה, אשת-החברה, מעורה היטב בעילית הישראלית?

ומי שלא מכיר את אביבה סטן בוודאי ובחדאי מכיר את בתה, טלילה סטן. הנערה עם שני הילדה וגיל הילדה, עם השיער

טלילה ובנה

הארון והפנים התמימות, המעוררת תשומת-לב בכל מקום אליו מגיעה. היום מלאו לטלילה תשע-עשרה, והיא נראית עדיין כמו בת ארבע-עשרה. היא כבר הופיעה במספר סרטים, ביניהם דוגמנית במשך זמן מה, השתתפה במספר תחרויות יופי, וכל זה לא ניכר עליה. היא נראית באילו יצאה זה עתה להפסקה משיעור בגימנסיה.

לפני שנה היא התכוונה להשתתף בתחרות מלכת-המים של העולם הזה. היא הופיעה במספר פעמים, הצטלמה בשמלות בבגדי-ים, בביקיני, ואף אחד לא ניחש או, בסיטויה-הלילה שלו, שהגוף הדקיק הזה, של הנערה-הילדה בת השמונה-עשרה

העופרת החדשה

שלשום הגיעה ארצה בחורף יפהפיה, עם שיער קצר, תלבושת מרהיבת על גוף מרהיב, ולפני שמישהו הספיק להתפעל ממנה אסף אותה מייד **אבי עופרים**, הכניס אותה לדירתו שבמלון הילטון, ומאז רואים אותם בכל מקום.

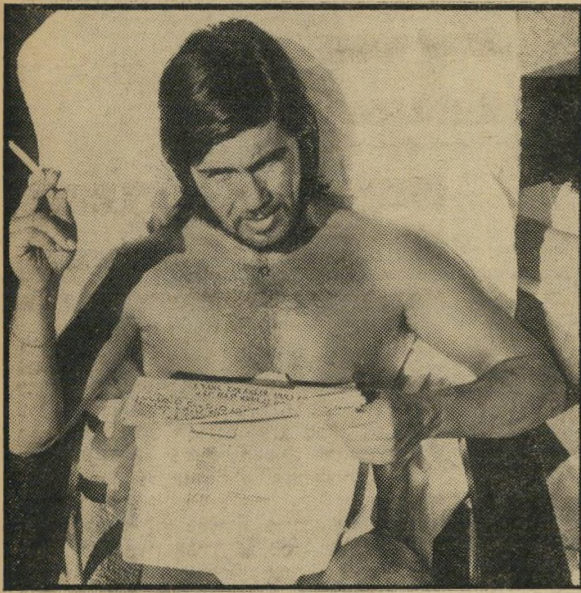
הוא הגיע ארצה עוד לפני ליל-הסדר, והחל להיראות, עם הזקן שלו, עם שלל החולצות והעניבות שלו, בדיסקוטקים, בבתי-הקפה, בכל מקום שיש אנשים, ולאנשים יש עיניים.

לכן כולם ידעו שאבי עופרים, זה שנפרד לא מזמן, פרידה מיקצועית ואישית, מאשתו **אסתר עופרים**, נמצא בארץ.

מה שלא ידעו זה שבאותו זמן הגיעה ארצה גם אשתו, אסתר עופרים.

היא הגיעה ארצה בחשאי, נסעה בחשאי לחיפה, להוריה, בילתה שם בשקט, מבלי שאיש ידע על כך, שלושה ימים, וחזרה בשקט ללוד, ומלוד לניו-יורק.

היא רק נסעה, וידידתו החדשה של אבי, **איריס**, הגיעה ארצה. וכשם שהוא דאג להראות את עצמו, כך הוא דואג להראות אותה. כ.א.כ

אבי עופרים

רק לא בשבת

הגבירות נהגו כג'נטלמניות, שכרו מכונית עם שש מקומות ונסעו לבני-ברק. הן לא ידעו שיש לבני-ברק אסור להיכנס בשבת. גם נהג המונות שהסיע אותן לא ידע.

הם הגיעו לשערי העיר, ומצאו את הרחוב הראשי חסום על-ידי שלט. הן ירדו מהמונית והחלו לצעוד לאורך הרחוב.

השמועה נפוצה, ואחד הרבנים נתן הוראה לעקוב אחר הנשים ולבדוק מי הקליינטים שהזמינו אותן.

הן הגיעו לסמיטה, שם חיכו להן שלושה אברכים. מייד התגנפו עליהן אברכים אחרים, שי הרביצו לגבירות מכות עם אבני טיט ומגבות. האברכים הסוטים נראו נסחבים על-ידי האברכים האחרים.

מתברר ששניים מהשלושה שנתפסו הם נשואים, מהמשפחות הידועות ביותר. העיר עתה כמרוקחה.

הוברר שקבוצת אברכים בבני ברק גילתה שכנביש שבין נתני יה לתל-אביב בקירבת תל-אביב פועלות גבירות מסוימות. ניצר קשר הדוק בין גבירות אלו לבין האברכים מבני-ברק.

הדבר היה יכול להישאר סוד רק לנוגעים בדבר, אבל האבכים חשקו בגבירות גם בליל שבת. ואיך יגיעו אברכים של בני-ברק לכביש הסואן של רמת אביב בלילות שבת? השבוע הופיע אברך באחד מימייהחול ושולם מיפרעות לכמה גבירות, וקבע איתן שתופענה כי בני-ברק כיום שבת.

כבר ילד ילד, שהגיע כבר לגיל של חצי שנה. הילד שנולד לה לא הפך אותה מבוגרת יותר. היא המשיכה לאסוף סביבה, כמו שהיתה קטנה, התולים עוברים, היא אימי צה לה אינה כלב צולע שמצאה ברחוב, ורק האמא שלה היתה צריכה להזכיר לה מדי פעם: „את כבר אמא. אולי תפסיקי עם השטיות הללו?“

כל העניין התחיל לפני שנתיים. יום אחד באה טלילה אל אמא ואמרה לה: „אמא, אני חושבת שמתחשק לי להתחתן.“ אביבה היתה עסוקה באותו יום, היא הביטה רגע בבתה ואמרה לה: „תעזבי אותי היום, אין לי זמן לשטיות שלך.“

בערב חזרה הבת הביתה, ואמרה לאמא שלה: „אמא, את רוצה לראות משהו?“ היא הוציאה מהכיס תעודה, והראתה לה. זו היתה כתובה.

החתן היה בגילה, בן שבע-עשרה, הוא עדיין לא גמר את לימודיו, וכל הצבא היה לפניו, והחליטו, בהתייעצות, לא לסייג את על הנשואין, אפילו לסבתא, שהיתה חולה, והדבר בטח היה גורם לה התרגשות.

היום הילד כבר גדול. כבר קשה להסתיר את אורו, כך, באותה קלות, היא החליטה להוציא אותו לאור.

והילד המאושר לא יודע שום דבר, הוא אוהב את האמא שלו, הוא משוגע על הסבתא שלו, ועכשיו, שהוא גילה עוד סבתא אחת, החיים נראים לו בכלל כשימחה אחת גדולה.

יותר בשקט

בסתר, בסתר, בלי אף קרוב ומודע אחד, נשא לו עידו כג'וריון את הספרית ויולט לאשה.

את הנשואין הראשונים שלו, עם דוד רואן לי, הוא ערך ברוב עם ועדה, עם כל הדוגמניות שלה, ועם הרבה צלמים וכתבות ארוכות ומפורטות בעיתונים. את הגידושין שלו ממלכת הדוגמניות דוריאן לי הוא ערך קצת יותר בשקט, ואת נישואיו השניים הוא ערך עוד יותר בשקט.

לאחר נישואיו הראשונים הוא חזר ארצה, שבו ורצוף. הוא סיפר על סכומי כסף ענקיים העומדים להגיע אליו כפיצוי יים על גירושיו. הוא הראה מכתבים חתומים מעורכי-דין. את הכסף עצמו, לעומת זאת, הוא לא הראה.

במקום זה הוא חי בצנע וצינעה, היו נעלם מדי-פעם מרחובות תל-אביב, ואיט לא ידע לאן, והיה חוזר בחזרה מתוך ומשופץ, שמן מאוד (אם קודם היה רוז מאוד), רוז מאוד (אם קודם היה שמ מאוד), עליו מאוד (אם קודם היה עצונ מאוד) ולהיפך.

תמיד היו רואים אותו לבד. ויום אחד ראו אותו עם ויולט הספרית. והיום הזו נמשך ונמשך, ואיש לא ידע כמה זה רציני, עד שנודע שהשניים נישאו.

החיים שלהם נמשכים כסידורם. עידו ג בדירת-הגג של ויולט, וממשיך לכתוב ספרים וסיפורים, וויולט גרה באותה דירה, וממשיכה לעבוד כספרית.

בחזרה אל האשה

הסבל שנגרם לאשתו של מנהל אליטליה, טאוסינג, הוא כאין וכאפס לעומת הסבל שנגרם לאהובתו, דניאלה, כשהחליטה לנתק את קשריה עם הגבר שלה, ולנסוע לאמריקה. והסבל שנגרם לדניאלה הוא כאין וכאפס לעומת הסבל שנגרם לבעלה, לו נישאה בניו-יורק, כשכא אליה טאוסינג ולקח אותה מזרועות אותו בעל, לישראל.

אז חשבו שהכל נגמר, הפרשה חוסלה, טאוסינג הפסיק לשלוח מכתבי-אהבה לוחטים אל מעבר לים, אהובתו היתה לידו, הוא עסק בסידור גירושיו מאשתו, היא עסקה בסידור גירושיה מבעלה, ושניהם חיו באושר, עסוקים, ומאוהבים והכל.

היא התחילה לחפש עבודה בתור דיילת, באחת מחברות-התעופה, אבל המנהל דאג באופן אישי שיהיה לה קשה למצוא, והוא מחכה שהיא תשתכנע, בסופו של דבר, שאמריקה היא ארץ טובה בשבילה, ובינתיים הוא ממשיך לחיות באושר עם אשתו.